

Sygn. akt I NKRS 28/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania G.O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 10 września 2020 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 1144,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 listopada 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada) uchwałą nr (...) z dnia 10 września 2020 r., działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS), nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie G. O. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r. pod poz. 1144, zgłosił się G. O. - sędzia Sądu Rejonowego w K.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że na posiedzeniu 7 września 2020 r., zespół członków Rady po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i po ich przeanalizowaniu uznał, że są one niewystarczające i postanowił rekomendować Radzie przeprowadzenie wysłuchania kandydata przy wykorzystaniu oprogramowania umożliwiającego porozumiewanie się na odległość. Na posiedzeniu 9 września 2020 r. zespół członków Rady wysłuchał G.O., następnie przeprowadził naradę i postanowił rekomendować Radzie przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie G.O. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O. Podczas głosowania członkowie zespołu Rady oddali 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się”. W uzasadnieniu stanowiska zespół Rady podkreślił, że kandydat w odpowiednim stopniu spełnia wszystkie kryteria wyboru na stanowisko sędziego sądu okręgowego, posiada wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe, w tym na stanowisku sędziowskim, pełniąc funkcję Przewodniczącego Wydziału Rodzinnego i Nieletnich oraz orzekając w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w O. Ponadto, G.O. uzyskał pozytywną ocenę kwalifikacji i poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w O. (17 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”).

Na posiedzeniu 10 września 2020 r. Rada po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, przeprowadzeniu dyskusji, zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem i po jego wnikliwej analizie – nie podzielając stanowiska zespołu członków Rady – zdecydowała, że G.O. nie powinien zostać objęty wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.

Rada wyjaśniła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie G.O. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności brak zróżnicowanego doświadczenia zawodowego kandydata. W ocenie Rady, dorobek G. O. nie obejmował prowadzenia spraw złożonych, problematycznych dowodowo ze względu na skomplikowany stan prawny. Ponadto, uczestnik posiada

praktykę prawniczą obejmującą ograniczony zakres dziedzin. Zdaniem Rady, G.O. nie daje gwarancji odpowiedniego wykonywania obowiązków orzeczniczych na szczeblu sądu okręgowego. Na posiedzeniu Rady 10 września 2020 r. oddano na G. O. 9 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od powyższej uchwały odwołanie wniósł G. O. zarzucając naruszenie:

1. art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującego, a w konsekwencji z przekroczeniem granic racjonalnej i swobodnej oceny materiałów, co pozbawia możliwości dokonania kontroli prawidłowości rozumowania Rady;
2. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie tj.:
 - brak dokonania sprawiedliwego rozpoznania sprawy (art. 45 Konstytucji RP),
 - sprawiedliwej oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej (art. 60 Konstytucji RP),
 - niestosowanie zasady równego traktowania (art. 32 Konstytucji RP),
 - wbrew zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP);
3. art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 u.KRS w zw. z § 19 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa poprzez brak dokonania przez zespół Rady na posiedzeniu Rady Rady w dniu 10 września 2020 r. prawidłowej oceny kwalifikacji kandydatury odwołującego, w wyniku czego Rada nie poznała powodów dlaczego zespół głosował dwoma głosami za kandydaturą odwołującego, a także Rada nie poznała motywów głosowania jednego członka zespołu Rady głosem wstrzymującym, w wyniku czego nie dochowano obowiązku wszechstronnego rozpoznania sprawy;
4. art. 42 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały z 10 września 2020 r., w sposób:

- oderwany w całości od ustaleń faktycznych zespołu oceniającego oraz dokumentacji odwołującego, co powoduje, iż w punkcie III ust. 4 uzasadnienie jest wewnątrznie sprzeczne z wcześniejszymi wywodami zawartymi w poprzednich punktach uzasadnienia,
- zawierający okoliczności, które zdaniem Rady, przemawiają przeciw kandydaturze odwołującego, bowiem oddano 1 głos „przeciw”, ale nie zawierające żadnego uzasadnienia dla oddanych 9 głosów „za” oraz 10 głosów „wstrzymujących się”,
- powołanie się w uzasadnieniu na okoliczności, które w toku posiedzenia Rady w ogóle nie miały miejsca - jak wszechstronne rozważenie sprawy, przeprowadzenie dyskusji, wnikliwa analiza, gdzie z transmisji online jasno można stwierdzić, że wobec kandydatury odwołującego w toku posiedzenia nie było żadnej dyskusji, zadawania pytań, przeprowadzania analizy,
- sporządzenie uzasadnienia w sposób lakoniczny, bez wskazania dowodów poparcia zaprezentowanych wywodów, a więc sporządzenie uzasadnienia w sposób nie poddający się kontroli instancyjnej i uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały na podstawie których Rada uznała, że kandydatura odwołującego nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP.

W konsekwencji autor odwołania wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie Radzie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Powyższe dotyczy w szczególności uchwał wskazanych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS w sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Postępowanie w przedmiocie oceny kandydatów i przedstawienia wniosku Prezydentowi RP o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, podlega kontroli sądowej pod kątem legalności, przestrzegania stosowanych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w szczególności wynikających z art. 2 (zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej), art. 32 ust. 1 (zasady równego traktowania) oraz art. 60 Konstytucji RP (zasady równego dostępu do służby publicznej) (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach wskazanych podstaw (art. 398¹³ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), badając czy nie zachodzi sprzeczność uchwały Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), zarówno prawem materialnym poprzez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, jak i prawem procesowym, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS). W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że rola Sądu Najwyższego w zakresie sądowej kontroli uchwał Rady sprowadza się jedynie do badania, czy zaskarżona uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do merytorycznej oceny rozpoznawanych kandydatur na sędziów, ponieważ dokonanie takiej oceny stanowi wyłączną kompetencję Rady (wyroki Sądu Najwyższego z: 20 października 2009 r., III KRS 13/09; 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; 20 maja 2020 r., I NO 111/19; 2 grudnia 2020 r., I NO 130/20).

Postępowanie przed Radą ma charakter konkursowy, którego celem jest wyłonienie najlepszego kandydata. W orzecznictwie przyjmuje się, że Rada może: 1) nie rekomendować żadnego z kandydatów, 2) rekomendować kandydatów na część wolnych stanowisk, 3) rekomendować kandydatów w liczbie odpowiadającej liczbie wolnych stanowisk, 4) rekomendować kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk (wyroki Sądu Najwyższego z: 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 2 lutego 2021 r., I NKRS 16/21). Wybór dokonany przez Radę nie może być arbitralny, oderwany od przesłanek ustawowych oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). Odstąpienie od rekomendowania Prezydentowi RP kandydata spełniającego

warunki ustawowe ma miejsce wtedy, gdy kandydat nie spełnia przesłanek ustawowych lub nie spełnia w stopniu najwyższym kryteriów konkursu na konkretne stanowisko sędziowskie (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14). Przyjmuje się, że subiektywne poczucie pokrzywdzenia nierekomendowanego kandydata nie stanowi podstawy do uchylenia zaskarżonej uchwały (wyroki Sądu Najwyższego z: 17 marca 2016 r., III KRS 5/16; 20 maja 2020 r., I NO 111/19).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutów odwołującego zawartych w odwołaniu. W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonej uchwały zawiera wyczerpującą argumentację, która umożliwia dokonanie kontroli sądowej i rozpoznanie zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Zdaniem Sądu Najwyższego, za nieuzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS. poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującego bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy. Przed przystąpieniem do merytorycznej oceny podniesionego zarzutu należy odnotować, że Rada dopełniła wszystkich wymogów formalnych związanych z przestrzeganiem stosownych procedur prawnych przewidzianych przez ustawę w zakresie przebiegu postępowania nominacyjnego. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały potwierdza, że zespół członków Rady po zapoznaniu się z materiałami zgromadzonymi w sprawie oraz dodatkowo wysłuchaniu odwołującego przedstawił stanowisko Radzie w przedmiocie rekomendowania przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie G.O. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O. W tym miejscu należy przypomnieć, że zespół członków Rady dokonuje jedynie wstępnej weryfikacji kandydatów biorących udział w postępowaniu nominacyjnym. Stanowisko zespołu członków Rady ma charakter pomocniczy i jest sporządzane w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym (art. 31 ust. 1 u.KRS). Obowiązujące przepisy nie nakładają na zespół członków Rady obowiązku przedstawienia szczegółowego uzasadnienia co do zajętego stanowiska. Powyższe wynika również z faktu, że stanowisko zespołu członków Rady wraz z rekomendacjami nie jest wiążące dla

Rady. Rada po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, może nie podzielić stanowiska zespołu członków Rady. Powyższe – wbrew twierdzeniom odwołującego – jest zgodne z prawem, ponieważ gdyby przyjąć odmiennie, rola Rady sprowadzałaby się w istocie do powtórzenia stanowiska wyrażonego przez zespół członków Rady, co jednak nie znajduje uzasadnienia w treści art. 33 ust. 1 u.KRS (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). W konsekwencji również podniesiona przez odwołującego okoliczność nie wyjaśnienia różnic pomiędzy poszczególnymi członkami zespołu Rady co do przyjętych kryteriów i oceny kandydata, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W uzasadnieniu rozpoznawanego odwołania G.O. podniósł, że każdy wynik głosowania Rady, który nie uwzględnia, pomija czy odmiennie ocenia bezsporne fakty dotyczące braku zastrzeżeń wobec kandydata, powinien prowadzić do konkluzji, że w toku takiego głosowania nie dochowano zasad określonych w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS. Należy przypomnieć, że w myśl art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Natomiast, art. 35 ust. 2 u.KRS określa kryteria ustawowe, jakie należy brać pod uwagę w postępowaniu nominacyjnym (ocena kwalifikacji kandydata, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinia kolegium właściwego sądu oraz ocena właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów). W świetle przytoczonych przepisów oraz treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały twierdzenia odwołującego nie mogą stanowić adekwatnego zarzutu. Rada jest uprawniona do samodzielnego doboru kryteriów oceny przyjętych w danej procedurze nominacyjnej i ustalania hierarchii ich ważności z punktu widzenia konkursu na konkretne stanowisko sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19). Treść uzasadnienia zaskarżonej uchwały potwierdza, że Rada uwzględniła wszystkie ustawowe przesłanki wymagane dla postępowania nominacyjnego. Natomiast samo uznanie ich za niewystarczające nie oznacza, że nie zostały wzięte pod uwagę, pominięte czy odmiennie ocenione przez Radę. Warto zauważyć, że w żaden sposób Rada

nie kwestionowała długości stażu orzeczniczego odwołującego, doświadczenia zawodowego w postaci jednodniowych delegacji do Sądu Okręgowego w O., pełnienia funkcji przewodniczącego Wydziału Rodzinnego i Nieletnich, oceny sędziego wizytatora czy opinii Kolegium Sądu Okręgowego w O. Podobnie nie kwestionowała ocen odnoszących się do pracy odwołującego. Wydaje się oczywistym, że wysokie kwalifikacje zawodowe potwierdzone opiniami przełożonych i sędziego wizytatora powinny cechować każdą osobę ubiegającą się o stanowisko sędziego sądu okręgowego, co jednak nie musi automatycznie skutkować rekomendowaniem takiego kandydata. Przy rozstrzyganiu sprawy Rada posiadała pełną wiedzę o przebiegu ścieżki zawodowej odwołującego. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały opisano wszystkie istotne cechy odwołującego i skonfrontowano je z ustawowymi kryteriami. Zdaniem Sądu Najwyższego, Rada przekonująco wyjaśniła motywy nierekomendowania odwołującego na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Natomiast, odmienna ocena odwołującego co do własnej osoby, nie może stanowić podstawy do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania przez Radę. Bezzasadny jest również argument odwołującego dotyczący braku wszechstronnego rozpatrzenia sprawy na posiedzeniu, z uwagi na czas trwania tego posiedzenia. W ocenie Sądu Najwyższego, czas trwania samego posiedzenia nie jest równoznaczny z czasem poświęconym przez członków Rady na analizę materiałów zgromadzonych w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lipca 2019 r., I NO 61/19).

Zdaniem Sądu Najwyższego, za nieuzasadniony należy uznać również kolejny z podnoszonych przez odwołującego zarzutów, wskazujący na naruszenie przepisów art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP przez niezastosowanie do oceny kandydatury odwołującego przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Wskazując na powyższe odwołujący podniósł, że nie miał równych praw jak kandydaci w innych konkursach na tym samym posiedzeniu Rady, w czasie kandydowania na wyższe stanowisko sędziowskie, którzy mając pozytywne opinie zespołu członków Rady oraz wobec których nie sformułowano żadnych zarzutów

otrzymywali pozytywną uchwałę Rady. Zasady konstytucyjne wyrażone w art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP sprowadzają się do badania sprawy przez Sąd Najwyższy wyłącznie pod kątem formalnym w zakresie dostępu do służby sędziowskiej. Kontrola Sądu Najwyższego dotycząca stosowania nierównych lub dyskryminacyjnych kryteriów w porównaniu do innych kandydatów, może obejmować wyłącznie uczestników biorących udział w tej samej procedurze konkursowej. Analiza sprawy przez Sąd Najwyższy ogranicza się do dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych kandydatów oraz materiału umożliwiającego odtworzenie przebiegu postępowania nominacyjnego. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Radą w innej sprawie niż rozpoznawana jest niedopuszczalna, nawet jeśli oba postępowania nominacyjne odbywały się w tym samym dniu. Ochrona sądowa udzielona odwołującemu, nie może wykraczać poza ramy właściwego postępowania nominacyjnego.

Nie może być uznany za skutecznie podnoszony przez odwołującego zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Przepis ten nakłada na Radę obowiązek sporządzenia uzasadnienia dla podejmowanych uchwał w sprawach indywidualnych. Jednocześnie przepis nie określa jaka powinna być jego treść, niemniej przyjmuje się, że nie jest konieczne sporządzenie tak szczegółowego uzasadnienia, jak ma to miejsce w przypadku merytorycznego rozpoznania sprawy w postępowaniu cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Celem uzasadnienia jest możliwość dokonania oceny zaskarżonej uchwały z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Dlatego w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że „treść uzasadnienia stanowi obok ustawowych kryteriów oceny kandydatów na sędziów gwarancję poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej” (wyroki Sądu Najwyższego z: 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; 24 września 2019 r., I NO 156/19).

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia powyższe wymagania, w tym pozwala na poznanie motywów, którymi kierowała się Rada podejmując zaskarżoną uchwałę. Wbrew argumentom przywołanym w odwołaniu, z uzasadnienia jednoznacznie wynika, że Rada uwzględniła ocenę kwalifikacji kandydata, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz stanowisko Kolegium Sądu Okręgowego w O.

Ponadto uzasadnienie zaskarżonej uchwały przedstawia szczegółową charakterystykę odwołującego, w tym nie tylko przebieg jego kariery zawodowej, ale również cechy osobowości i osiągnięcia. W tym miejscu należy jedynie przypomnieć, że uzasadnienie uchwały Rady nie może stanowić powtórzenia treści całego materiału zgromadzonego w sprawie, którym niewątpliwie Rada dysponowała w momencie podejmowania uchwały, bowiem akta osobowe kandydata stanowią wyczerpujące źródło wiedzy o kandydacie. Natomiast subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata, nie stanowi okoliczności przemawiającej za uchyleniem zaskarżonej uchwały i skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania, chyba że odwołujący sformułuje i uzasadni zarzuty potwierdzające stosowanie wobec niego nierównych lub dyskryminujących kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12), co jednak nie ma miejsca w rozpoznawanej sprawie. Natomiast dokonanie oceny całościowej przez Radę przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych w ustawie kryteriów jest dopuszczalne (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2019 r., I NO 44/19).

Reasumując powyższe uwagi należy ponownie wskazać, że w przypadku dochowania przez Radę warunków formalnych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać merytorycznej oceny przyjętych kryteriów i kwalifikacji uczestników postępowania nominacyjnego. W ocenie Sądu Najwyższego zaskarżona uchwała została wydana zgodnie ze stosowanymi procedurami prawnymi, zatem nie ma podstaw do jej uchylenia i przekazania sprawy Radzie do ponownego rozpoznania, o co wnosił odwołujący.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Od wyroku i uzasadnienia zdanie odrębne zgłosił SSN Adam Redzik.